

# **OBRA VISTA**

**De Jordi Prat i Coll**

**(per a ser representada algun dia en algun lloc)**

A l'àvia Quimeta, a l'avi Pere, a l'avi Isidre i a la iaia Maria.

I també al meu fillol, en Tim.

**“Recordar es obsceno;  
Peor: es triste. Olvidar es morir.”**  
“El olvido” Vicente Aleixandre

El motiu de la present obra és la necessitat del record, tant a nivell individual com a nivell col·lectiu. En cap cas s'ha de fer present la següent informació que donaré en possibles futures posades en escena però pot servir de material indicatiu per a qui s'hi vegi temptat. Els paletes per a mi signifiquen els 40 anys de silenci franquista. Ell i Ella representen la meva generació, la nascuda en la democràcia. Una generació buida per manca de coneixement del passat dels seus pares i dels seus avis (el franquisme va silenciar la guerra civil. La transició va silenciar el franquisme. La democràcia ha silenciat la transició. Quin futur ens espera amb tant d'oblit? Una altra guerra?). Els nens signifiquen la innocència (no tenen passat, només present; i futur?). El transvestit simbolitza la transició espanyola. El Fum de Dona representa la guerra civil espanyola (per a mi punt de partida del silenci col·lectiu de les generacions futures). I la Pintura és una interrogació oberta sobre el perquè de l'art. La resposta és que l'art ens recorda que som finits. Finalment la cançó pot ser qualsevol que ens recordi la inutilitat de tot acte bèl·lic. En aquesta posada en escena he optat perquè sigui cantada “Where have all the flowers gone?” de Seeger.

# **OBRA VISTA**

## **L'equip**

ACTRIUS	Muntsa Alcañiz (Fum de dona).
	Àngels Molner (Ella).
	Mercè Martínez (Cançó).
	Montse Morillo (Pintura).
ACTORS	Rubèn Ametller (Transvestit).
	Jordi Banacolocha (Paleta 2).
	Òscar Intente (Paleta 1).
	Jordi Llordella (Nen 2).
	Jordi Rico (Pintura).
	Marc Rodríguez (Ell).
	Jordi Vidal (Nen 1).
Direcció i text	Jordi Prat i Coll.
Escenografia i vestuari	Ricard Prat i Coll. Llúcia Bernet.
Il·luminació	David Lloris.
Espai sonor	Damien Bazin.
Arranjament cançó	Xavier Torras.
Producció (PAS 29)	Bet Orfila.
Producció executiva	Glòria Rodríguez.
Ajudant de direcció	Abel Coll.

**Personatges:**

PALETA 1 i 2 (entre la primera escena que apareixen i la segona passa el temps que passa entre la submissió i la llibertat de pensament).

ELL i ELLA (en la primera escena que apareixen tenen vint-i-pocs anys, en la segona trenta-pocs).

NEN 1 i NEN 2 (d'uns vuit o deu anys. Entre la primera escena que apareixen i la segona passen uns minuts).

TRANSVESTIT (Entre la primera escena que apareix i la segona passen cinc anys, aleshores ja transexual).

PINTURA (és recomanable que el personatge de la pintura sigui representat per dos intèrprets).

FUM DE DONA (ha de ser representat per una actriu).

CANÇÓ (personatge opcional).

La present obra està escrita en cercles que avancen en espiral cap a un nucli. Un cop s'ha arribat a aquest nucli (la consciència de la mort) es desfà l'espiral però alguna cosa ha canviat en l'ànima dels personatges: La consciència de la mort.

## ***INICI.***

*Escenari buit. Entren uns paletes. Pinten de color blanc un mur d'obra vista ubicat al fons de l'escenari. De sobte se sent un soroll molt fort, però breu. Els paletes es tomben.*

PALETA 1: Ja és l'hora.

PALETA 2: Ja?

PALETA 1: Que no ho has sentit?

PALETA 2: Sí.

*Els paletes aturen la seva activitat. Agafen unes bosses de supermercat i en treuen uns llargs entrepans i unes llaunes de cervesa. Esmorzen. Mirada perduda.*

PALETA 1: Tu.

PALETA 2: Què?

PALETA 1: ... (*Acudit per determinar*).

PALETA 2: Deies?

PALETA 1: No res. Hi ha gana, eh?

PALETA 2: Sí. Hi ha gana.

PALETA 1: Serveix d'alguna cosa això que fem?

PALETA 2: Això de pintar?

PALETA 1: Sí, això de pintar.

PALETA 2: Si algú ho aprofita sí.

PALETA 1: Sí.

PALETA 2: Si no, no.

PALETA 1: No.

PALETA 2: Clar.

PALETA 1: Però qui pot aprofitar una paret blanca?

PALETA 2: No ho sé. Algú. Algú hi haurà que l'aprofiti.

PALETA 1: Vols dir els que vindran darrere nostre i que la tornaran a pintar de negre?

PALETA 2: No. Aquests no.

PALETA 1: També la podríem pintar de vermell. No et sembla?

PALETA 2: Vermell?

PALETA 1: Sí, vermell.

PALETA 2: No.

PALETA 1: No?

PALETA 2: No. Estàs boig?

PALETA 1: Segur?

PALETA 2: Segur. Està prohibit.

*Pausa.*

PALETA 1: Per què?

PALETA 2: Així ens ho han manat.

PALETA 1: Sí.

PALETA 2: Algun dia s'assecaran els embassaments i sortiran a la superfície tots els innocents que ens han obligat a silenciar.

*Pausa.*

PALETA 1: Cada dia són més a prop, no trobes?

PALETA 2: Sí.

PALETA 1: De blanc, doncs?

PALETA 2: Sí. De blanc.

PALETA 1: Té. *(Li dóna el seu entrepà).*

PALETA 2: No. No tinc gana.

PALETA 1: Saps què m'ha dit avui el meu fill?

PALETA 2: Què?

PALETA 1: Que vol que li surtin pèls sota l'aixel·la.

PALETA 2: Són l'hòstia aquests petits. Que no tingui pressa. Ja n'hi sortiran.

PALETA 1: Sí. Esperem que sí.

*Ell i Ella entren amb un banc de parc.*

ELL: No t'ho pensis. Tampoc no està tan malament.

ELLA: Vols dir?

ELL: A mi em va agradar.

ELLA: El què?

ELL: No sé, els colors. Tenien força. Em van agradar.

ELLA: Però és molt poca cosa, no trobes?

ELL: No.

ELLA: Sí.

ELL: Per què?

ELLA: Ai, no sé per què. Però em sembla que només mires la superfície si només mires els colors, no?

ELL: De fet, només veiem la superfície de les coses. Els seus colors. Jo ja en tinc prou. Vaja. No veig quina necessitat tenim de complicar-nos la vida. De mirar més enllà.

ELLA: Però així, no hi trobes gust a res.

ELL: Doncs, no hi trobo gust a res. I ja està. Què vols que et digui!

ELLA: M'ho diràs?

ELL: *(riu)* El què?

ELLA: És que em vas deixar intrigada.

ELL: Ah.

ELLA: Què?

ELL: Sí, ja t'ho diré.

ELLA: Si no es pot dir...

ELL: No, sí que es pot dir.

ELLA: És que ja fa molt de temps i...

ELL: Ja t'ho diré.

ELLA: Segur?

ELL: Tampoc és molt interessant.

ELLA: No. Segur que sí.

ELL: Potser sí.

ELLA: És que no sé però...

ELL: Ja t'ho diré. No cal que insisteixis.

ELLA: Rius?

ELL: No, és que em fa gràcia.

ELLA: Gràcia. El què?

ELL: No, això. La situació.

ELLA: Quina situació?

ELL: Aquesta.

ELLA: La nostra?

ELL: Sí.

ELLA: Ah. Però m'ho diràs.

ELL: Sí dona, sí. No pateixis.

ELLA: No si tampoc pateixo. No en faré una qüestió d'estat. Però... ja fa tres mesos. No. Quatre! I aquesta mirada. Mai te l'havia vista, aquesta mirada, saps?

ELL: Segur que no.

ELLA: Veus?

ELL: El què?

ELLA: M'intrigues.

ELL: (riu) Jo?

ELLA: Sí.

ELL: Tens una cosa a la faldilla.

ELLA: Una cosa?

ELL: Una taca.

ELLA: No és una taca.

ELL: És...?

ELLA: Del vestit.

ELL: (*Intenta treure-li la taca*).

ELLA: Ja t'ho he dit. És del vestit.

ELL: (*Insistent amb més força*).

ELLA: No insisteixis.

ELL: (*Encara amb més força*).

ELLA: Para, hòstia! Que em fas mal.

ELL: És del vestit.

ELLA: Ja t'ho he dit abans.

ELL: Semblava una taca.

ELLA: Doncs, no l'era.

ELL: Ho semblava.

ELLA: No haurà sigut una excusa...

ELL: El què?

ELLA: Això de la taca.

ELL: De vegades. Hi veig borrós.  
 ELLA: No haurà sigut una excusa per fotre'm mà.  
 ELL: ...Ja t'he dit que no aprofundeixo, jo.  
 ELLA: Pel que t'interessa.  
 ELL: Doncs, això. El que et deia. Que el blanc és molt blanc i que el negre el tapa. I que... m'agrada.  
 ELLA: Hi ha vermell?  
 ELL: Sempre. Ho hem comentat mil vegades. Encara que no es vegi. El vermell hi és sempre a les seves pintures. Va ser-hi fa un temps. Pot tornar a aparèixer.  
 ELLA: Doncs, hi aniré dissabte.  
 ELL: Ja em diràs el què.  
 ELLA: Sí, ja t'ho diré. No pateixis.  
 ELL: Només volia saber si era una taca.  
 ELLA: Trobes boniques les meves cames?  
 ELL: Ja em diràs què et sembla.  
 ELLA: T'exciten les meves cames?  
 ELL: Eiiiiii. No ho facis poc interessant.  
 ELLA: Això és un sí.  
 ELL: Tinc ganes de follar.  
 ELLA: Ara ets tu qui ho està fent poc interessant.  
 ELL: Follem?  
 ELLA: Ja et diré què m'ha semblat... l'exposició.  
 ELL : Follem?  
 ELLA: Ens acabem de conèixer.  
 ELL: Fa tres mesos que ens coneixem.  
 ELLA: Quatre. Però t'acabo de conèixer.  
 ELL: Sense bits i píxels pel mig.  
 ELLA: Sí.  
 ELL: Un amor furtiu sempre és interessant.  
 ELLA: Potser pels homes, sí.  
 ELL: També per les dones.  
 ELLA: Però almenys nosaltres ho sabem dissimular millor.  
 ELL: Encara que ho desitgeu d'amagat?  
 ELLA: *(A punt de plorar)* Sí.  
 ELL: *(Petita pausa. Reconciliador)* Eiiiiiii. *(Petita pausa)* Així què... follem?  
 ELLA: No. No hi ha màgia.

*S'alcen i agafen el banc. Surten.*

*Els paletes han acabat de pintar la paret. Surten.*

*Entra un transvestit. A poc a poc. Molt a poc a poc. Fins al centre de l'escenari. S'atura.*

TRANSVESTIT: *(Al públic)* Si el dinero no tiene fronteras, ¿por qué nos emperramos en poner fronteras a los inmigrantes? Y yo que soy muy mía me pregunto: ¿es esto la liberalización? Yo creo que no. Eso se llama putear al pobre. Eres pobre: ALTO AHÍ. Eres rico: PASA, darling, PASA. Y no lo digo por los moritos del estrecho pobrecitos



lo digo por mi misma que esta tarde he intentado entrar en TOUS y me han dicho: ALTO AHÍ. Esas dependientas gilipollas de sonrisa profidén me han dicho que no. Que no podía pasar. Y yo les he dicho que por qué. Ellas, muy amablemente –eso sí-, sin perder su sonrisa, han apelado varias veces al derecho de admisión. Pero ¿cómo me van a echar de la joyería si todavía no he entrado? Les he dicho. Luego, sin perder su sonrisa de marfil me han cerrado la puerta de la tienda con llave para que no pudiera entrar. Ante tal provocación, yo, que soy muy mía, me he cabreado de verdad y les he lanzado un par de escupitajos en el vidrio del escaparate. Con mocos. No lo tendría que haber hecho pero... ante tal ofensa... he tenido que actuar dejando, lo sé, dañada mi imagen pública. Y es que las muy zorras me han impuesto una frontera. ¿Os lo podéis creer? Y yo sólo quería entrar para ponerme en mis estupendos pezones uno de esos ositos tan cursis que venden en esa joyería para ricos. No pensaba comprarlos, por supuesto, -son horrorosos- pero como tenía dinero –mucho dinero encima (*mostra un feix de bitllets*)- quería entrar como hace cualquier hijo de vecino... rico y ver como esas joyas no tenían nada que envidiar al monumento de mi cuerpo. Al monumento de mis impresionantes tetas. Se ve que el dinero del pobre no tiene el mismo valor, iba a decir prestigio, que el dinero del rico... En fin... una injusticia más ¡qué le vamos a hacer! Ahora me sabe mal lo del escupitajo pero es que cuando me pongo reivindicativa soy reivindicativa. A quien le importa lo que yo haga. A mi no me frena nadie. Mira, el otro día sí que me puse mala de verdad. Vi como un maulet escribía en una pared: “acollim la immigració i foragitem l’ocupació”. Yo me pensaba que los ocupas eran estos niños de casa bien que se aburren y se dedican a ocupar cines, casas abandonadas, almacenes vacíos sólo para beber unas birras y fumarse unos porros mientras sentados en el suelo revolucionaban el mundo llevando camisetas del “Che”. Güevara. Pues parece que ahora esos niños y no tan niños que se dedican a ocupar cines no con “c” sino con “k” -¿me entendéis? Con K. De Radikal.- pues han pasado a la acción y se dedican a escribir. A escribir frases tan revolucionarias, estúpidas y sin sentido como esta: “acollim la immigració i foragitem la ocupació”. La ocupació. Pues resulta que los que ocupamos, que los ocupas que hay que “foragitar” somos nosotros. Vamos los charnegos. Gente como yo. Yo que por muy puta que sea pago religiosamente todos mis impuestos. Yo que por muy puta que sea estoy pagando con mi dinero las pensiones de las putas madres de estos niños ocupas, con “K”, mientras se la tengo que chupar a los maridos de estas mismas madres que tienen hijos que son okupas radicales con “K” y que dicen que somos una vergüenza nacional. O sea, que toda esta familia asquerosamente modélica está en contra de gente como yo porque sólo sé decir “Adéu” cuando salgo de la panadería y poco más. Y yo que soy muy mía me pregunto quien es más puta si yo, si el marido que me la chupa, si la mujer del marido que me la chupa o el hijo ocupa con K de la mujer del marido que me la chupa y que le importa un comino la lengua que hable mientras goce de cinco minutos de libertad sexual en el trasero de su mercedes antes de vivir intensamente un partido del Barça equipo que justamente juega enfrente de la calle donde yo trabajo. Y es que cuando me pongo reivindicativa soy reivindicativa. A no ser... A no ser que los ocupantes sean los militares, entonces yo no soy ocupante, porque no soy militar, pero soy inmigrante porque no soy de aquí pero soy de aquí! ¿Se puede ser inmigrante y ocupante? ¡Qué lío! No se porqué me meto yo misma en

estos fregaos intelectuales si luego no tengo ni zorra de salir de ellos. Y me pongo histérica. Histérica. ¿Quién soy?

Mira hoy no pienso enfadarme más. Estoy contenta. Hoy estoy contenta. Mañana no trabajo. Mañana. Mañana me operan. Y nadie por muy radical con “k” que sea va a joderme mi felicidad.

*(Cantant)* Tengo un jardín en mi casa que es la mar de rebonito, no hay quien me lo riegue y lo tengo muy sequito. ¡Chúpate esta!

*El transvestit se'n va.*

*Entren dos nens jugant. Juguen a futbol. El mur els hi serveix de porteria.*

NEN 1: Va. A veure si marques.

NEN 2: Xuto, eh?

NEN 1: Xuta.

NEN 2: Un moment. Què és la porteria?

NEN 1: D'aquí fins aquí.

NEN 2: Ala! Tan petita?

NEN 1: Fins aquí?

NEN 2: Val, fins aquí.

NEN 1: Va, a què esperes?

NEN 2: Xuto, eh?

NEN 1: Xuta.

*Nen 2 xuta.*

NEN 2: Gooooooooool.

NEN 1: Però què dius si no ha entrat!

NEN 2: Com que no ha entrat.

NEN 1: Que no ha entrat.

NEN 2: Però si hem dit fins aquí.

NEN 1: Però què dius? Era fins aquí.

NEN 2: Que trampós.

NEN 1: I una merda. Tu has dit fins aquí.

NEN 2: Però després hem dit fins aquí i la pilota ha passat a un pam d'aquí.

NEN 1: Sí, home! La pilota ha passat per aquí.

NEN 2: Que trampós! La pilota ha passat per aquí.

NEN 1: No per aquí!

NEN 2: Aquí.

NEN 1: Ni aquí ni aquí. Aquí.

NEN 2: Aquí?

NEN 1: Sí, aquí.

NEN 2: No sé, no sé.

NEN 1: Doncs, torna a xutar.

NEN 2: D'acord. Hi torno.

NEN 1: I la porteria és d'aquí a aquí (*La marca amb jerseyis*).

NEN 2: Xuto, eh?

NEN 1: Xuta.

NEN 2: Que xuto, eh?

NEN 1: Xuta. Xuta!

*El Nen 2 va per xutar. No ho fa i marxa corrent. L'altre es queda parat. Marxa corrent al darrere del seu company.*

*De la paret en surt una pintura blanca. Camina endavant. S'atura.*

PINTURA: Mirar. Cares. Caretes.

Caretas cegues que et miren.

Una estona.

Hi ha qui no et mira.

Hi ha qui no té ni la dignitat de mirar.

Ja no dic aturar-se. Sinó mirar.

Girar el cap.

Més cares. Més caretes. I menys mirar.

És dur que et mirin.

A la gent li agrada que la mirin?

Jo sempre sóc igual.

Només canvien les cares. Les cares que em miren.

Hi ha qui fa cara d'estranyat. Hi ha qui fa cara d'entendre-hi molt. Veus? Veus aquell traçat d'allí?

Quina força! L'artista ha volgut plasmar no la vida sinó l'art.

L'art!

L'art de què?

L'art de què imbècils!

La vida i l'art!

De què serveix?

De què serveix

el que pugui voler significar un ratlla de color blanc

pintada sobre un fons blanc. O una creu verda

sobre una tela vermella.

Colors.

Art i vida.

Hi ha qui diu que l'art no pot suplir la vida.

Hi ha qui diu que la vida no pot suplir l'art.

I hi ha qui diu que sort en tenen de l'art els qui consideren que la vida no els somriu.

Tot mariconades.

I què?

I a mi què?

Art i Vida i caretes que es creuen  
entendre-hi... I nosaltres som el mateix.

Som pintura. Res més. Som una tela.

Una tela morta.  
 Si és que mai ha estat viva.  
 Perquè dic jo? Es pot morir si mai s'ha estat viu?  
 La vida genera vida?  
 o és la mort la que genera vida?  
 O és la mort que genera mort?  
 Morim perquè naixem o naixem perquè morim?  
 És la vida un instant o ho és la mort?  
 Per què estem rodejats de mort i ningú s'ho mira directament?  
 Per què ens mutilem el dret de mirar la mort directament?  
 Per què fem servir un tros de paret per fer-ho?  
 Per expressar-ho?  
 PER què no directament?  
 PER què  
 PER què  
 PER què  
 PER què...

*(S'arremanga les mànigues i es posa un barret de copa)*

...no agafem ara mateix un conill? Imaginem-nos un conill. O millor. No. Millor imaginem-nos un ànec. Un ànec blanc. Amb les potes taronges. I el bec i el bec també taronja. Imaginem-nos aquest ànec. Li posarem un nom. Sempre és agradable posar nom als animals. Buscarem un nom d'ànec. Un nom d'ànec. Un nom d'ànec. I com es poden dir els ànecs? Un ànec? Li direm. Li direm. Ja ho tinc. Es diu Manelic. Mireu en Manelic com camina. Mireu-lo. És tot un ànec el nostre Manelic. I ara. Ara agafem. Agafem un ganivet. Un ganivet ben esmolat. Un ganivet gros. A una mà tenim el ganivet. A l'altra l'ànec. En Manelic. En Manelic no s'espanta. En Manelic ens té confiança. L'hem alimentat. Li hem donat beure. Fins i tot un dia, quan era petit, li vam posar unes gotes de whisky a la seva aigua... i rèiem i rèiem. Rèiem molt. Caminava de tort. Caminava com tots els ànecs. Però de tort. Anava borratxo. I nosaltres ens petàvem el cul de riure. I ara. Ara. Ara més seriosos que mai. El mirem. Notem com el seu cor batega. Segurament batega més ràpid que de costum perquè massa còmode no deu estar-hi entre les nostres mans, en Manelic. Però tampoc batega tan acceleradament com caldria. Si el nostre Manelic sabés que estem a punt de tallar-li el coll de ben segur que rabiaria amb totes les seves forces. El cor li aniria a cent. Què dic a cent? A mil per hora. Per què aquest instint dels éssers per resistir-se a la mort? Què és la mort? Res. El patiment sí que és. Però la mort? RES. Per això el nostre Manelic està tranquil. Perquè no pateix. La mort no té perquè implicar patiment. I això ens ho està demostrant de manera magnífica el nostre Manelic entre les nostres mans assassines. Llibertadores, si voleu ser positius. Però assassines. El tenim entre les mans. L'agafem pel coll. Ell s'ho deixa fer. Ens té confiança. Li torcem el coll i el posem contra la taula de fusta. Alcem el ganivet. I amb un cop sec li tallem el coll. Zas! Li hem tallat el coll al Manelic. Però encara viu. Màgia! Tenim el seu cap a una de les nostres mans i el ganivet a l'altra però el nostre Manelic encara viu. Ha caigut sobre la taula i corre. Corre. Aquí el teniu davant vostre en Manelic corrent taula enllà sense cap. Com quan li talles la cua a una sargantana que encara belluga, recordeu?. Doncs, igual. Els ànecs. I en aquest cas el nostre Manelic corre

uns quants metres sense cap. Quina sensació. Quina sensació de llibertat! Segur que no s'ho hauria imaginat mai. Una experiència així. Una experiència tant viva. Tan viva de mort. Tan artística. Per què no dir-ho? Al cap i a la fi. L'art no és vida? No és obrir-se les venes? O són els ulls de la vida que necessiten de l'art per respondre's alguna cosa, assassina...? (*Pausa. Fuma una cigarreta mentre sona una vella cançó antibèl·lica cantada per un personatge anomenat CANÇÓ. Del Fum de la cigarreta en surt una dona de rostre esfumat, per no dir cremat*).

*FUM DE DONA:* Només recordo el xiulet del tren. El tinc gravat a la memòria aquell xiulet. Recordo com uns senyors. Nosaltres crèiem que eren amables però no ho eren. Nosaltres ho crèiem de debò però no ho eren gens. Ens van agafar. No ens agafaven fort ni molt menys. De fet, no ens agafaven ens acompanyaven. A la meva germana i a mi. Aquells homes ens acompanyaven cap al tren. La meva germana plorava. Això sí que ho recordo. Ens van agafar a les dues i ens van tancar dins d'aquell vagó. Recordo el so de les portes metàl·liques. Un so de metall. De metall. Era de nit. I com navalles que s'esmolaven aquell so s'anava escoltant cada vegada més lluny. Érem unes trenta. Potser deu. Potser vint. No ho recordo. La meva germana plorava. Potser ni tan sols era la meva germana. No ho recordo. Però recordo el silenci d'haver d'esperar que el tren es mogués. Recordo l'olor. La fortor. Feia almenys dos dies que érem allà dins. Tancades. I no ens movíem. Un dia. O una hora. No ho recordo. El tren es va parar. Es van obrir les portes. Recordo la llum. Era de dia. Recordo el sol. Era cremant. No escalfava. Cremava. Encegava els ulls. Feia dies. Hores. Potser minuts que estàvem allà dins. No ho sabia dir. Però una cosa sí recordo. Una nena va morir durant aquell trajecte. Una dona. No era la meva mare. Una dona. Una veu de dona. Va mirar a l'oficial que va obrir la porta. I va parlar. Va trencar el silenci. Aquí hi ha una nena morta. Aquí dins hi ha una nena morta. Tingueu la dignitat, almenys, tingueu la dignitat d'enterrar-la. L'oficial. Amb un accent estrany va dir: Doni-me-la. La veu de la dona li va donar la nena. L'oficial se la va mirar. Sí. Està morta. Va dir amb el seu accent estrany. Acte seguit la va agafar i sense pensar-s'ho dues vegades la va llençar en un marge. No oblidaré mai el soroll que fa una nena morta caient sobre les bardisses. Es van tancar les portes del vagó i el tren va continuar el seu camí sense sentit. Aquest és l'últim record que em queda de la meva germana. Si és que l'era. Un record que no m'abandona. Un soroll de bardisses que em pica. Que se'm fica als ulls i em pica. Com quan plorem a causa del fum. Ningú va enterrar mai aquella nena. Ningú. Cap Antígona que fes justícia. Però jo la recordo. No em puc permetre el luxe de no fer-ho. (*El fum s'esvaeix*). La vull viva.

*PINTURA:* Màgia. (*Es treu el barret de copa, s'abaixa les mànigues*) En Manelic s'ha esfumat. Com la memòria. Segurament l'art no sigui res més que metàfora. No sigui res més que mirar, escoltar o llegir a través del caos de l'artista. Mirar. Llegir. Escoltar. A través del caos de l'artista. I. Qui m'ho torna a mi això? Jo, una trista pintura blanca, genero comentaris. Però qui me'ls torna a mi els comentaris? Estic tan sola. Hi ha qui m'estima. Hi ha qui m'odia. Hi ha qui mostra, fins i tot, i amb tot el que això comporta in-di-fe-rèn-ci-a. Hi ha qui... m'escup. Però... a mi tot això que provocho o deixo de provocar qui m'ho torna? Val la pena ser-hi? Per què ser-hi? Per què? Per què deixar-se mirar pels altres?

Per les cares. Per les caretes.  
 Més cares. Més caretes. I menys mirar.  
 És dur que et mirin.  
 Colors.  
 Art i vida.  
 Som pintura. Res més. Som una tela.  
 Una tela.  
 Res més.  
 Som una tela.  
 Som pintura.  
 Una tela morta.  
 Morta.  
 Estic tan sola.  
 Tan sola.  
 Sola.  
 (*La pintura queda altra cop absorbida en el mur*)

*Entra el transvestit, amb un vestit diferent, entra molt a poc a poc. Xuta la pilota.*

TRANSVESTIT: (*A públic*): Se hacen mamadas gratis. Pregúntame cómo. Pagando. Pues claro, primero pagas y luego te lo explico. No te jode. “No et fot torracollons de merda confitada”. Mira... mira que rápido he aprendido catalán, no creéis? La necesidad hace del aprendiz un maestro. Y el amor. El amor también. M’he enamorat d’un noi de Vilafant. D’un hereu de Vilafant. Es más mono. I com parla? M’agrada. M’agrada molt com parla. El deixaré. Però m’agrada molt com parla. Ell m’ha ensenyat la seva llengua i jo... jo la meva. Ell l’ha après a escola i jo todo lo aprendí de mi coño. Todo de mi coño. Y es que para las lenguas una es muy agradecida. Yo no debería decirlo porque está mal echarse piropos a una pero... la verdad es que mi lengua es de lo mejorcito que hay en el mercado. (*Plorant*) Para tí es todo mi coño, reietó. Tendré necesidad de tí para mi coño. Ho sento. Ho sento molt. (*Pausa*) Hoy he visto por primera vez el video de mi operación. Pedí que lo grabaran. Que lo grabaran todo. Hay cosas que hay que grabar para que a una nunca se le olvide quien ha sido. He visto el video de mi operación cincuenta veces. He visto como el doctor, un doctor excelente por cierto, y guapísimo, levantaba con sus manos mis huevos hacia arriba. ¡Qué manos! Sobre la piel de mis cojones y con un rotulador infantil dibujaba mi futura vagina. Pacientemente. Con delicadeza dibujaba lo que serían mis futuros labios vaginales. En ese momento era una hermafrodita en potencia. Lo tenía todo. Todo. Luego con el bisturí me abrió la bolsa de los huevos y con unas tijeritas cortó mis testículos. En un acto muy cotidiano, como si se encontrara en la cocina pelando patatas, lanzó mis testículos a la basura. Con la piel sobrante empezó a perfilar mis futuros labios externos. Luego con sus mismos dedos me penetró. Quiero decir que empezó a crear un hueco vaginal. Apretaba sobre mi perineo sin pudor. Una vez creada la profundidad deseada lo dispuso todo para que pudiera mear bien. O sea, sentada. En ese momento me he visto en el televisor con un agujero enorme y con una tranca enorme. La verdad es que siempre estuve bien dotado. No para hacer pelis porno pero nunca tuve complejo de picha corta. No bien había retenido esa imagen

cuando el doctor de las manos de oro empezó a cortar a un lado y a otro del tronco de mi pene hasta dejar, tan sólo, un hilito de carne coronado por un pedacito de mi glande. Ese trocito de glande sería a partir de entonces mi clítoris. Mi deseado clítoris. El resto de mi pene, pues, fue a parar a la basura con mis testículos. El grueso de la operación ya estaba hecha faltaba, ahora, el proceso más artístico. Resolver con mi piel y carne sobrante ese dibujo inicial precioso que el doctor había hecho con rotulador infantil sobre la piel de mis antiguos cojones. Ahora empezaba a coser. A bordar mi futuro coño. A medio coser se terminó la cinta. Hoy he visto estas imágenes por primera vez. Y las he visto por primera vez cincuenta veces. No me arrepiento. De nada. Aunque no tenga la menstruación soy feliz. Pero a veces extraño mi polla. No ese trozo de carne que me colgaba entre las piernas sino los recuerdos de mi polla. Extraño los recuerdos de mi primera mamada en los lavabos de un Corte Inglés. O de esa vez, a los once años, cuando intenté mutilarme el pene con la gilette de mi padre. Fue divertido. Dicen que esas personas que han perdido una pierna o un brazo siguen sintiendo dolor a lo largo de su vida en su extremidad mutilada. A mi eso no me pasa. Bueno sí. Cuando se avecina un cambio de tiempo noto mi polla entre las bragas. Hace una semana que no dejo de notarla. Hace una semana que noto mi polla apretada entre mis bragas y voy corriendo al espejo para ver si me ha crecido de nuevo, pero no. Todo lo que veo en el espejo es esa maravilla que me hizo el doctor hace un año y medio. Pero al instante vuelvo a notar mi polla. Mi gran polla como se va poniendo tiesa sin que yo lo quiera. Por eso hoy he visto el video de mi operación. Por eso lo he visto cincuenta veces. Porque se avecina un cambio de tiempo. No una simple tormenta. Un gran cambio. Lo sé reietó de Vilafant. Y lo sé por mi polla.

*El Transvestit surt corrent. Però a mig camí s'entrebanca amb els talons i cau a terra.  
Plora. No entenem què diu. S'aixeca. Surt a poc a poc.  
Entren el Nen1 i el Nen 2.*

NEN 1: Per què te n'has anat?

NEN 2: No volia xutar.

NEN 1: I la pilota?

NEN 2: Ha de ser per aquí.

NEN 1: No la veig.

NEN 2: No hi és.

NEN 1: Era meva.

NEN 2: Busca bé.

NEN 1: No hi és.

NEN 2: Podem jugar a una altra cosa. A la *peste*. No et sembla?

NEN 1: Era meva. Ara em renyaran.

NEN 2: Que te'n comprin una altra.

NEN 1: Em renyaran igualment.

NEN 2: No siguis ploramiques.

NEN 1: Mira... hem embrutit la paret.

NEN 2: És de la pilota.

NEN 1: Si l'haguessin pintada de negre no es notaria.

NEN 2: Sí es notaria.

NEN 1: No es notaria.  
 NEN 2: Sí, es notaria. Quedaria gris.  
 NEN 1: No es veuria.  
 NEN 2: La mare diu que la merda sempre es nota.  
 NEN 1: Tu?  
 NEN 2: Què?  
 NEN 1: I si la pintem?  
 NEN 2: Què vols? Netejar-ho?  
 NEN 1: No. Al revés.

*Treu un tub d'esprai vermell i el dona al Nen 2. El Nen 2 escriu al centre de la paret blanca: SANG.*

NEN 1: Per què SANG?  
 NEN 2: Perquè el color del pot és vermell.  
 NEN 1: I si hagués sigut de color verd?  
 NEN 2: Verd?  
 NEN 1: Sí. Què hauries escrit?  
 NEN 2: Doncs... SANG.

*Els nens s'allunyen amb el cap cot. L'un per la dreta i l'altre per l'esquerra de l'escenari.*

NEN 1: Ei!  
 NEN 2: Sí, ja ho sé... Potser no ens tornarem a veure mai més.  
 NEN 1: És per això del soroll, oi?  
 NEN 2: Ja s'acosten.  
 NEN 1: Sí, tothom ho diu.  
 NEN 2: Els has vist tu?  
 NEN 1: No.  
 NEN 2: Jo tampoc. Però el meu pare diu que ja són aquí.  
 NEN 1: Et recordaré.  
 NEN 2: Si ens tornem a veure et regalaré una pilota.  
 NEN 1: Gràcies. Però ja no em farà il·lusió. Seré gran. Tindrè pèls sota l'aixel·la.  
 NEN 2: Sí que te'n farà. Et portarà records.  
 NEN 1: No som els nens que hauríem hagut de ser.

*Els nens abandonen l'escenari. Entren Ell i Ella amb un banc. Seuen.*

ELLA: No t'hagués reconegut mai.  
 ELL: Tampoc he canviat tant.  
 ELLA: Has canviat. Has canviat molt.  
 ELL: En canvi tu... estàs igual... de guapa.  
 ELLA: No és veritat.  
 ELL: Sí. No t'ho prenguis malament... però... estàs molt... tocable.  
 ELLA: T'hauràs de posar ulleres.



ELL: Porto lentilles.

ELLA: Ah, sí?

ELL: Sí.

ELLA: Em cuido.

ELL: Es nota.

ELLA: Ah sí? Gràcies.

ELL: En canvi jo...

ELLA: No sé. (*Petita pausa*) És curios.

ELL: El què?

ELLA: Això... que ens haguem trobat.

ELL: I que ens haguem reconegut.

ELLA: Sí. Has estat tu. Després de tant de temps.

ELL: La ciutat és molt gran.

ELLA: Sí.

ELL: Potser ha sigut una retrobada predestinada.

ELLA: No crec massa en el destí.

ELL: No. No parlo de destí. Parlo de... de... sí de destí.

*Pausa.*

ELLA: (*Simultàniament*) Vaig anar a veure aquella exposició.

ELL: (*Simultàniament*) No acaba de funcionar el meu...

*Pausa.*

ELL: Tu.

ELLA: No tu.

ELL: Tu.

ELLA: Vaig anar a veure aquella exposició. Com que no ens vam tornar a veure...

ELL: I què me'n dius?

ELLA: ... no t'ho vaig poder comentar.

ELL: No et va agradar, oi?

ELLA: No sé si em va agradar.

ELL: No ho saps?

ELLA: No... Sí. No em va agradar.

ELL: Sí... ja m'ho pensava.

ELLA: Aleshores per què vas insistir tant que...?

ELL: Hi vas voler anar tu tota sola. Jo no t'hi vaig acompanyar...

ELLA: Perquè tu...

ELL: A mi sí que em va agradar.

ELLA: Suposo que l'associó al fet que... t'ho dic?

ELL: Dignes.

ELLA: Que em deixessis plantada.

ELL: Sí.

ELLA: Perquè em vas plantar, oi?

ELL: Va ser... un error?

ELLA: Tornes a riure d'aquella manera.  
 ELL: Jo?  
 ELLA: Recordo perfectament aquest somriure.  
 ELL: (*Somrient*) Quin?  
 ELLA: Aquest, aquest que fas.  
 ELL: Només ens vam veure una vegada.  
 ELLA: Sí. No sé què amaga aquest somriure teu.  
 ELL: Amagar?  
 ELLA: Per a mi que et penses que així et fas l'interessant oi? I la veritat és que no tens res a dir. Per això aquest somriure... aquesta màscara... per això et va agradar tant l'exposició aquella...  
 ELL: Per què?  
 ELLA: Perquè no deia res. Perquè no volia dir res! Conjunt buit.  
 ELL: Dominava els colors.  
 ELLA: I?  
 ELL: Doncs... això. Ja n'hi ha prou. Per a mi no cal més. Crec que el problema no rau en la pintura sinó en tu.  
 ELLA: Què m'estàs dient?  
 ELL: Que potser jo no sigui una persona interessant.  
 ELLA: Tens raó. Gens.  
 ELL: Per això no et vaig voler acompanyar. Per això diguem... que no vaig voler...  
 ELLA: Ens coneixem molt, oi?  
 ELL: Però perquè... t'ho dic?  
 ELLA: Digues.  
 ELL: Perquè considero que tu no et consideres, valgui la redundància, una persona interessant.  
 ELLA: No. Avui no.  
 ELL: M'agradaria...  
 ELLA: No ens hauríem d'haver reconegut. No avui.  
 ELL: (*somrient*) Quanta química que hi ha entre nosaltres i la malgastem... discutint!

*Pausa.*

ELLA: Això m'ho dius perquè no vaig voler follar amb tu?  
 ELL: Es pot solucionar.  
 ELLA: No m'ho puc creure.  
 ELL: Tu has tret el tema. M'agradaria... t'ho dic?  
 ELLA: Digues.  
 ELL: ... que me la mamassis.  
 ELLA: Què?  
 ELL: No t'escandalitzis. No ens ha sentit ningú.  
 ELLA: Jo sí.  
 ELL: Potser no m'has entès bé: Mira, deixa estar la pintura en pau, deixa estar si sóc o no sóc bona persona, deixa estar tot el que et capfica per un moment, tot el que ens rodeja i aprofita que ens hem trobat, que ens hem retrobat de nou, mira'm amb desig i... estic fart d'estar casat.

*Ella li dóna una bufetada. Ell para el cop.*

ELLA: M'estima molt. Però necessito estar sola. Em sap greu. Per ell. Per la seva família. Tots m'estimen molt. Però no puc més.

ELL: Estàs casada?

ELLA: Sí.

ELL: Fills?

ELLA: Un.

ELL: Jo dues nenes.

ELLA: Edats?

ELL: Sis i quatre anys.

ELLA: El meu cinc.

*Tornem a sentir el soroll intens i breu del principi.*

ELL: Així què?

ELLA: Què de què?

ELL: Follem?

ELLA: No. M'agradarà recordar que no ens hem vist. M'agradarà recordar-te sempre com fins ara... com una presència imaginària... com una pintura buida... com una cosa tan cursi com un amant de novel·la rosa.

ELL: Doncs, me'n vaig.

ELLA: No et molesta?

ELL: No.

ELLA: Doncs, adéu.

ELL: Doncs... a reveure.

ELLA: Adéu!

ELL: El destí ens podria tornar a unir.

ELLA: No crec en el destí.

ELL: (*Petita pausa*) Saps? La petita vol ser veterinària. Estima més al seu hámster que a mi. Estima més aquella rata peluda que a mi.

*Ell es buida els ulls i se'n va. Ella queda asseguda. S'aixeca. Mira el banc.*

ELLA: I ara què? Hauré de carregar jo tota sola amb aquest trasto? No vull tornar a casa. Vull estar sola. Pensar que tinc una feina que m'omple. Pensar que tinc un marit i un amant furtiu que fan que la meua vida sigui tranquil·la i excitant alhora. Vull pensar que no sóc jo. I que sóc feliç. Vull recordar-me feliç.

*Agafa el banc amb dificultats i marxa. Entren els paletes amb vestits de guerra. S'acosten a la paret. Veuen la paret pintada amb la paraula Sang.*

PALETA 1: Serveix d'alguna cosa això que fem?

PALETA 2: Això de pintar?

PALETA 1: Sí, això de pintar.

PALETA 2: Si algú ho aprofita sí.  
 PALETA 1: Però qui pot aprofitar una paret blanca?  
 PALETA 2: No ho sé. Algú. Algú hi haurà qui l'aprofiti.  
 PALETA 1: Vols dir els que vindran darrere nostre i l'embrutiran?  
 PALETA 2: No. Aquests no. Aquests ja no vindran.  
 PALETA 1: I si la pintem de vermell?  
 PALETA 2: Vermell?  
 PALETA 1: Sí, vermell.  
 PALETA 2: Per tapar la sang?  
 PALETA 1: Sang sobre sang no es nota.  
 PALETA 2: Sí.  
 PALETA 1: No?  
 PALETA 2: No.  
 PALETA 1: Segur?  
 PALETA 2: Segur.

*Pausa. Sentim el soroll però molt més a prop.*

PALETA 1: Cada dia són més a prop no trobes?  
 PALETA 2: Sí.  
 PALETA 1: De blanc, doncs?  
 PALETA 2: No.  
 PALETA 1: Negre.  
 PALETA 2: No.  
 PALETA 1: Vermell?  
 PALETA 2: Res. Convé que hi hagi algú que ho faci notar. Ja n'hi ha prou d'aprendre la versió dels vencedors. No podem esborrar permanentment el vermell del passat. Tard o d'hora ha de sortir. Cal desenterrar les fosses. Que surtin els morts. Que parlin. Que surti tot avui mateix. No demà. Ara mateix. Perquè ara estem vius. Que es conegui la veritat dels nostres sepulcres. De les nostres fosses de carretera. Si no recordem els nostres afusellats, els nostres torturats, els nostres suïcidats a contracor els matem de nou. No els podem condemnar a una segona mort. Els hi devem una làpida. Un lloc on poder anar a recordar-los. Un lloc on poder abraçar els seus ossos. Sí, que surti. Que surtin els ossos, que surti tota la merda sangonosa que ens fa nosa. Que surti. I comencem de nou.  
 PALETA 1: Anem?  
 PALETA 2: Sí.  
 PALETA 1: Tu...  
 PALETA 2: Què?  
 PALETA 1: El meu fill...?  
 PALETA 2: No hi pensis ara. Sobreviuran.  
 PALETA 1: Tinc por.  
 PALETA 2: No. Cal recordar.  
 PALETA 1: Recordar?  
 PALETA 2: Sí. Recordar l'oblit.

*Els paletes marxen. De cop, per les esquerdes del mur comença a brollar sang. Molta sang. Fosc.*

***FI.***

Barcelona  
Maig 1999-Octubre 2004